

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ὁ Κύρ ὄνος μας μιὰ μέρα
Βουτηγμένος μέσ' ἰς τὴ σκόνη
Πάγει, βρῖσκει τὸ ἀηδόνι,
Καὶ καλὰ τὸ ἐρωτᾷ.

« — Δὲν μοῦ λές παρακαλῶ σε

» Ἐνα στρογγυλὸ λογάκι.

» Γιατ' ὁ κόσμος διαβολάκι

» Ἀπὸ μὲ σὲ προτιμᾷ;

» Δὲν εἶν' ἄδικο κ' οἱ δόδο

» Ἐνῶ ψάλλομεν ἐξίσου,

» Τὴν φωνὴ πλὴν τὴν δικὴ σου

» Νὰ νομίζουσι πιδό γλυκειά;

» Καὶ ἐνῶ, ἄς μὴν τὸ κρύψω,

» Μὴ σοῦ κακοφαίνεται ἔμως,

» Ἡ δικὴ μου εἶν' συντόμως

» Κἄπως πλέον τεχνικιά.

» Ὅταν σὺ ἰς τὰ δάση ψάλλῃς

» Μαγευμένοι ὄλοι τρέχουν,

» Ἐς τὸ τραγοῦδι σου προσέχουν

» Τὸ θαυμάζουσι τ' ἀγαποῦν.

» Πλὴν ἐγὼ, κακὴ μου μοῖρα,

» Ἄμα βγάλω τὴ φωνή μου,

» Κινδυνεύει ἡ ζωὴ μου,

» Μὲ ὑβρίζουσι μὲ κτυποῦν.

» Τί ἀχάριστοι ποῦ εἶναι!

» Πλὴν τὸ αἶτιον ἂν ξεύρη,

» Κάμε τρόπον νὰ μοῦ εὔρη,

» Νὰ πκινιούμικι καὶ ἐγὼ.

» Ὡ! αὐτὸ ἂν μοῦ τὸ κάμῃς

» Ἀηδονάκι, σοῦ ὀμνῶ

» Πῶς τὸ στόμα δὲν θὰ κλείω

» Διὰ νὰ σὲ εὐλογῶ. »

Τὸ ταλαίπωρο τ' ἀηδόνι

Ἐκκρδίστηκε μὲ τόνον

Ὅταν ἤκουσε τὸν ὄνον

Τέτοιαν χάρι νὰ ζητᾷ.

« Αἶ! Κύρ ὄνε μου, τὸν λέγει,

» Μάθε ὅτι ἡ φωνή σου

» Καὶ ἡ τέχνη ἡ δικὴ σου

» Θέλ' ἀνάλογα αὐτιά.

ΛΕΩΝ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑΣ.

ΠΑΡΑ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις αἱ σωματικαὶ ἀλγηδόνες ἦσαν φοβερώτεραι καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς τοὺς Λατίνους συγγραφεῖς συχνὰς αὐτοκτονίας γινομένας ἕνεκεν ἀσθενειῶν, ὡς παραδείγματος χάριν εἰς τὸν Κορνήλιον Νέποτα τὴν αὐτοχειρίαν τοῦ Πομπηίου τοῦ Ἀττικοῦ, εἰς τὸν Σενέκαν τὴν τοῦ Τουλλίου Μαρκελλίνου καὶ εἰς τὸν Πλίνιον τὴν τοῦ Κοραλλίου Ρούφου.

Τὸ περιεργον δὲ εἶναι ὅτι ὅσοι ἀπεφάσιζον ν' ἀπαλλαγῶσι τῆς ζωῆς συνεκάλουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐξέθετον αὐτοῖς τοὺς λόγους δι' οὓς κατήντων εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν, πολλάκις μάλιστα ὄχι μόνον τοὺς συγγενεῖς ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν λαὸν ἐποίουν κοινωνοὺς καὶ κριτὰς τῆς ἀποφάσεώς των ταύτης. Εἷς τινὰς πόλεις προσέτι αἱ αὐτοκτονίαι ἐξετελοῦντο μετὰ προηγουμένην ἐπὶ τούτῳ ἔγκρισιν τῶν ἀρχῶν.

Ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων αἱ αὐτοχειρίαι κατήνησαν λίαν συνεχεῖς ἕνεκα τῆς ἀφορήτου τυραννίας τῶν ἀρχόντων. «Ὁ φόβος τοῦ δημίου, λέγει ὁ Τάκιτος, ἐπολλαπλασίασε τοὺς ἔκουσίους θανάτους· ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ μὲν καταδικαζόμενοι εἰς θάνατον ἀπεγυμνοῦντο τῆς περιουσίας των καὶ δὲν ἤξιουντο οὐδὲ ταφῆς, οἱ δ' ἐκτελοῦντες ἰδιοχείρως τὴν ἑαυτῶν καταδίηνη καὶ τὴν περιουσίαν των διέθετον κατὰ βούλησιν καὶ ἐκηδεύοντο πρεπόντως, ἀνταμειβόμενοι, φαίνεται, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν ἀποφάσει.»

Ἦλθε δὲ καιρὸς καθ' ὃν αἱ αὐτοχειρίαι κατήνησαν οὕτως εἰπεῖν ἐπιδημικῆ. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει εἰς τὸ πρῶτον τῆς περὶ ψυχῆς πραγματείας βιβλίου του ὅτι αἱ Μιλήσιοι παρθένοι ἀπεφάσιζάν ποτε ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἄνευ γνωστῆς αἰτίας νὰ θανατωθῶσι, καὶ πλείστοι τούτων ἀπηγχονίσθησαν. Οἱ δὲ Μιλήσιοι βλέποντες ὅτι αἱ αὐτοχειρίαι ἐξηκολούθουν καθ' ἑκάστην συνεχέστεραι καὶ μὴ εὐρόντες ἄλλην θεραπείαν, ἐψήφισαν ὅτι, «ὅσοι παρθένοι εὐρεθῶσιν ἀπηγχονισμέναι νὰ

καταβιβάζονται ἀπὸ τῆς ἀγχόνης καὶ νὰ περιάγῃται γυναικὶ ἀνά τὴν πόλιν.»

Ἀμέσως μετὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο αἱ αὐτοχειρίας ἔπαυσαν καὶ ἡ αἰδῶ ἀνεδείχθη ἀνωτέρα τοιαύτης ἀνάτου ἀσθενείας.

Ὁ Γίβων λέγει περὶ τῶν πρώτων χριστιανῶν ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τοσοῦτον φανατισμὸν ἐφθασαν, ὥστε ἀπεστρέφοντο τὴν ζωὴν καὶ ἐπεθύμουν περιπαθῶς νὰ ὑποστῶσι τὸν διὰ τοῦ μαρτυρίου θάνατον, ἐλπίζοντες ν' ἀπολαύσωσι τὴν ἀθανασίαν. Τοιαύτην ἀπόφασιν ἔχοντες ἐξέθριζον ἐνίοτε τοὺς εἰδωλολάτραις ἐνῶ ἐτέλουν τὰ τῆς θρησκείας των καὶ ἐντὸς καὶ αὐτῶν τῶν ναῶντων ἐπιζητοῦντες οὕτω νὰ προκαλέσωσι τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἄλλοι δὲ κατήγγελλον αὐτοὶ ἐαυτοὺς εἰς τοὺς δικαστὰς καὶ ἐπεκαλοῦντο θαρβραλέως τὸν διὰ βασάνων θάνατον, καὶ ἄλλοι τέλος συνελάμβανον καθ' ὁδὸν τοὺς ὁδοιπόρους καὶ τοὺς ἠνάγκαζον νὰ τοὺς βασανίσωσι καὶ νὰ τοὺς φονεύσωσι, ὑποσχόμενοι γενναίως ἀμοιβὰς ἀντὶ τούτου καὶ πολλὰς ἐπιφέροντες ἀπειλὰς ὡσάκισ οἱ ὁδοιπόροι ἤρνούοντο νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἐπιθυμίαν των. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ἀπέθανον ἀτελέσφορα ὅλα ταῦτα τὰ μηχανεύματα ἢ δὲν τοῖς παρείχετο πρόσφορος ἄλλη εὐκαιρία, ἐκρημνίζοντο ἀπὸ ὑψηλοῦ βράχου ἐν ὠρισμένη ἡμέρᾳ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν φίλων αὐτῶν. Τοιοῦτοι δὲ κρημνοὶ ἀναφέρονται πάμπολλοι, κχταστάντες περίφημοι ἐνεκεν τῶν πολλῶν ἐκεῖθεν αὐτοχειριασθέντων.

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα οἱ Ἰουδαῖοι, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως καταδιωκόμενοι, κατέφευγον συνεχῶς εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Οὕτω, ἐν παραδείγματι, πολιορκηθέντες ποτὲ στενωῶς ἐξακόσιοι περίπου ἐξ αὐτῶν ἐν τινὶ πύργῳ, ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπελπισθέντες περὶ τῆς σωτηρίας των, ἐπροτίμησαν ν' ἀποθάνωσιν ἰδιοχειρῶς παρὰ νὰ φονευθῶσιν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀπεριτμητῶν, καὶ ἐπεφόρτισαν ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸν βρωμαλέωτερον νὰ τοὺς ἀποσφάξῃ διὰ τοῦ ξίφους του, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Κατὰ τὴν χρονικὴν δὲ ταύτην περίοδον βαρύνεται ποινὰ ἐπεβάλλοντο ὑπὸ τῶν νόμων κατὰ τῆς αὐτοχειρίας. Ἐν Γερμανίᾳ τὸ πτώμα τοῦ αὐτοκτονηθέντος ἐξήγετο ἔξω τῆς οἰκίας του δι' ὀπῆς ἀνοιγομένης ἐπὶ τούτῳ κάτωθι τῆς θύρας, καὶ ἂν μὲν διὰ ξιφιδίου ἐφονεύετο, ἔστηνον παρὰ τὴν κεφαλὴν του μικρὰν δοχὸν ἐφ' ἧς ἐνεπήγνυον τὸ ὄπλον δι' οὗ ἐθανατώθη, ἐὰν δ' ἀπεπνύγετο ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἔθαπτον αὐτὸν ἐντὸς τῆς ἄμμου παρὰ ὅταν ἡ εὐκολία καὶ ὁ κόρος τὴν συνοδεύει.:

τὰς ὄχθας ποταμοῦ ἢ θαλάσσης καὶ ἄλλοτε πάλιν τοὺς ἔκλειον ἐντὸς μεγάλων βαρελίων καὶ τοὺς παρέδιδον εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἢ εἰς τὰ βεῦματα τῶν ποταμῶν. Ἐν Σιβηρίᾳ δ' ἔθαπτον τοὺς αὐτόχειρας πρηνεῖς.

Περὶ δὲ τὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα ὁ Πάπας διὰ βούλλας ἐχαρακτήρισε τὴν αὐτοχειρίαν μανίας ἔργον καὶ ἐπέτρεψε νὰ θάπτωσι τοὺς αὐτόχειρας μετὰ τῆς συνήθους ἐπικηδείου ποιμπῆς. Ἀλλ' ἡ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ ἐκκλησία, φρονίμως ποιούσα, ἀρνείται ἔτι καὶ σήμερον τὰς τιμὰς τῆς θανάσε εἰς τοὺς οὕτω οἰκτρῶς τὸν βίον παυσασμένους.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ αὐτοκτονία δὲν ἐθεωρεῖτο πρᾶγμα εὐάρεστον, τὸναντίον μάλιστα ἐθεώρουν τὴν ζωὴν δῶρον πολὺτιμον καὶ μετὰ δυσκολίας ἀπεχωρίζοντο αὐτῆς ἐκουσίως, διὰ τοῦτο βλέπομεν τὸν Αἰάντα (ἐν τῷ Σοφοκλεῖ) μετὰ βαθείας λύπης ἀποχαιρετῶντα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, τὰ θυνὰ τῆς Ἀττικῆς, τὸν σαπφείρινον αὐτῆς οὐρανὸν καὶ τὴν μακρόθεν φαινομένην πατρίδα του τὴν Σαλαμίνα. Δὲν δυνάμεθα δὲ ν' ἀποδώσωμεν τὴν κατὰ τῆς αὐτοχειρίας ἀποστροφὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς δειλίαν, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Αἶας πᾶν ἄλλο ἢ δειλὸς ἦτο· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, ὑπὸ τὴν διαγελωσαν φύσιν τῆς πατρίδος των ζῶντες, δὲν ἐθεώρουν ὡς οἱ Ἄγγλοι ἄχθος ἀφόρητον τὴν ζωὴν ὑπὸ τὸν μολιβδινὸν τῆς Ἀγγλίας οὐρανὸν, οὐδ' ἐκυριεύοντο ὑπὸ τοῦ σπληνός, ἀλλ' ὑπερηγάπον τὴν ζωὴν καὶ προθύμως μὲν ἐξέθετον αὐτὴν εἰς τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, ὡσάκισ ἡ πατρίς τὸ ἀπῆται, ἀνάξιον δὲ καὶ ἄνανδρον ἐθεώρουν νὰ τὴν θυσιάσωσιν ἀλλαχοῦ παρὰ εἰς τὸν βωμὸν τῆς φίλης πατρίδος.

Καὶ οἱ σημερινοὶ δὲ Ἕλληνας ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου δὲν εἶναι ὀλιγώτερον φρόνιμοι τῶν προγόνων των, διὰ τοῦτο καὶ βλέπομεν ὅτι, ἡ χώρα ἐν ἣ συμβαίνουσι σπανιώτατα αὐτοχειρίαι εἶναι ἡ Ἑλλάς.

Ἡ αὐτοχειρία παρὰ τῆς Μωαμεθανοῖς εἶναι σχεδὸν ἄγνωστος καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τούτου μίαν μόνην αὐτοχειρίαν ἐπίσημος ἀναφέρεται, ἐνὸς σουλτάνου, ὅστις ἠττηθεὶς καὶ συλληφθεὶς αἰχμάλωτος παρὰ τῶν Μογκόλων ἀπεσφάξατο διὰ ξυραφίου.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ.

* * Πᾶσα ἡδονὴ ἀπέλυσε τὸ ὄνομα αὐτῆς